

Arrest

nr. 103 677 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BYLOOS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 september 2012 het Rijk binnen en diende op 27 september 2012 een asielaanvraag in. Op 30 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Surinaamse nationaliteit bezitten en in 1981 in Paramaribo geboren zijn. U zou een relatie hebben met S.S.S. (...) (O.V. 7.582.510) die de Nederlandse nationaliteit heeft. Samen zouden jullie twee kinderen hebben. Het grootste deel van uw familie zou in Nederland wonen en de Nederlandse nationaliteit bezitten. Uw vader, een broer en twee ex-partners met wie u samen drie kinderen heeft, zouden nog in Suriname verblijven. U zou in Suriname nooit politiek actief zijn geweest en verklaarde geen problemen te hebben gekend met de Surinaamse politie of het gerecht.

In 2007 zou u te weten zijn gekomen dat u biseksueel bent. U zou verliefd zijn geworden op K.R. (...), een negentienjarige jongen, die u elke week in een homobar in Paramaribo zag. In 2008 zou u bij het Surinaams leger zijn gegaan. U zou soldaat zijn geweest bij de infanterie. Ook uw vriend K.R. (...) zou zich bij het leger hebben aangesloten. Jullie zouden in hetzelfde peloton hebben gediend en jullie relatie zowel thuis als in het leger voor iedereen geheim hebben gehouden.

In 2008 zou u samen met twee soldaten het bevel hebben gekregen om een gewapende Braziliaan die iemand had neergeschoten in een goudconcessie aan te houden. Onderweg naar de plaats van het delict zou u een telegram hebben ontvangen met de melding de missie te staken. U zou dit bevel hebben geweigerd en de gewapende Braziliaan hebben opgepakt. Enkele dagen later zou deze persoon al opnieuw in vrijheid zijn gesteld. U zou toen een eigen onderzoekje gestart zijn en met enkele arbeiders van de concessie gaan praten zijn. U zou te weten zijn gekomen dat commandanten en hoge functionarissen betrokken waren bij de vrijlating van de dader. U zou hiervan een rapport hebben gemaakt en dit hebben besproken met de twee soldaten waarmee u de missie had uitgevoerd. U zou nooit de bedoeling hebben gehad om de informatie aan het licht te brengen bij de hoge raad. U verklaart dat uw oversten weet kregen van uw onderzoek en u hierdoor nooit bevorderd werd.

In 2009 zou u ongeveer drie keer een disciplinaire sanctie hebben gekregen voor het negeren van een bevel en omdat u voor uw rechten opkwam. De disciplinaire straffen zouden erin hebben bestaan dat u de kazerne gedurende enkele dagen niet mocht verlaten.

Midden 2009 zou u tijdens een detachering in Mongo betrapt zijn terwijl u in de slaapzaal seks had met R. (...). Jullie zouden op het matje geroepen zijn door de detacheringscommandant. Hij zou jullie hebben gezegd dat hij dit gedrag niet tolereerde in zijn detachement. Na dit gesprek zou u met verlof zijn gegaan naar Paramaribo. Toen u na een week terugkeerde, zou u vernomen hebben dat R. (...) zichzelf van het leven had beroofd. U zou nooit geloofd hebben dat R. (...) zelfmoord pleegde. Jullie zouden immers veel gepraat hebben en hij zou u over zijn slechte gemoedstoestand nooit iets hebben verteld. Na dit voorval zou u geen problemen hebben gekend. Uw geaardheid en het incident met R. (...) zou door de detacheringscommandant verzwegen zijn. Uw pelotonscommandant zou lange tijd niet op de hoogte zijn gebracht van uw geaardheid.

In januari 2010 zou u plots problemen hebben gekregen. Uw collega's militairen zouden u beginnen negeren zijn. U zou zich verstoten hebben gevoeld. Begin 2010 zouden de ramen van uw auto die naast kazerne geparkeerd stond meermaals door onbekenden kapot zijn geslagen.

Op 26 september 2010 zou u samen met een groep van 60 Surinaamse militairen gedurende drie weken naar Nederland zijn gekomen voor een militair taptoe. De delegatieleider van de missie zou majoor M. (...) zijn. Kort voor uw terugkeer naar Suriname zou majoor M. (...) met u een gesprek hebben gehad. Hij zou u gezegd hebben dat terugkeren naar Suriname voor u de dood zou betekenen. Hij zou hiermee bedoeld hebben dat uw gedrag in het leger en uw geaardheid problemen zou opleveren. Hij zou u verteld hebben over zijn zoon die in het leger dezelfde problemen als u kende en zelfmoord heeft gepleegd. Na dit gesprek zou u de ernst van de zaak hebben ingezien en besloten hebben niet meer naar Suriname terug te keren.

U zou geen asiel hebben aangevraagd in Nederland omwille van spanningen tussen de Surinaamse president en Nederland. U zou bij verschillende familieleden hebben verbleven. Op 17 augustus 2011 zou u tijdens een identiteitscontrole door de vreemdelingenpolitie zijn opgepakt. U zou in vreemdelingenbewaring zijn gehouden omdat u niet over geldige verblijfspapieren beschikte. Op 13 oktober 2011 zou u met de hulp van een advocaat zijn vrijgelaten op voorwaarde dat u binnen de twee weken naar Suriname zou terugkeren. U zou niet naar Suriname zijn teruggekeerd en opnieuw illegaal in Nederland hebben verbleven.

Op 20 september 2012 zou u samen met uw vriendin S.S.S. (...) Nederland hebben verlaten en naar België zijn gekomen. Op 27 september 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. U vreest verder gestraft te worden omdat u deserteerde. Uw vriendin zou samen met jullie twee kinderen naar Nederland zijn teruggekeerd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat u niet naar Suriname wenst terug te keren omwille van drie redenen.

In eerste instantie haalde u aan dat uw biseksuele geaardheid problemen oplevert in het Surinaamse leger.

Dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) ernstige bedenkingen heeft aangaande de geloofwaardigheid van uw relatie met R. (...) en de problemen die u hierdoor in het leger zou hebben gekend. U verklaarde voor het CGVS op 26-jarige leeftijd ontdekt te hebben dat u ook op mannen viel en dit toen u verliefd werd op een zekere K.R. (...), een jonge homoseksuele man van 19 jaar uit Paramaribo. U zou R. (...) in 2007 ontmoet hebben, in het geheim een relatie zijn begonnen en elke week met hem hebben afgesproken in een homobar in de hoofdstad. In 2008 gingen jullie samen bij het Surinaams leger. Jullie maakten deel uit van hetzelfde peloton. Kort nadat jullie tijdens een detachering in Mongo midden 2009 betrapt werden toen jullie seks hadden met elkaar en bij de detachementscommandant op het matje werden geroepen, zou R. (...) zelfmoord hebben gepleegd. Sindsdien zou u geen homoseksuele relaties meer hebben gehad.

Dient echter te worden opgemerkt dat u uitermate weinig kan vertellen over uw vriend R. (...) waarmee u in Suriname twee jaar lang in het geheim een homoseksuele relatie zou hebben gehad. Zo kent u de namen niet van zijn ouders en wist u niet te vertellen of hij broers of zussen heeft. Evenmin wist u waar zijn ouders werkzaam waren en kon u niet antwoorden toen u werd gevraagd wie zijn vrienden waren toen u hem ontmoette (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Verder kon u niet antwoorden toen u werd gevraagd naar zijn adres en wist u niet of R. (...) toen jullie samen waren al dan niet ook een relatie had met een vrouw. Ook wist u niet of R. (...) gestudeerd had (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Dat u zo weinig kan vertellen over uw vriend is uitermate merkwaardig, temeer daar u voor het CGVS zei dat jullie veel met elkaar praatten (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Op de vraag waarover jullie dan zoal spraken, zei u enkel het volgende: "ja, gewoon dingen vertellen aan elkaar" (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Gevraagd of u dan eens over een aantal gebeurtenissen of anekdotes (huwelijken, familie, verleden, enz.) kon vertellen waarover jullie spraken, raakte u niet verder dan te stellen dat jullie het daar niet over hadden en gewoon over zichzelf praatten, zoals over het feit dat hij mooie ogen had (zie gehoorverslag CGVS, p.23). Van iemand die verklaart gedurende ongeveer twee jaar een relatie met iemand te hebben gehad en die verklaarde veel met deze persoon te hebben gepraat, kan verwacht worden dat hij meer informatie over zijn vriend en de gesprekken die jullie voerden kan vertellen. Tijdens het interview voor het CGVS werd u geconfronteerd met het feit dat u weinig kan vertellen over uw vriend. U antwoordde dat jullie het meer hadden over de seks en de spanning die dit teweegbracht over hoe jullie eerste keer zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Dit alles is weinig geloofwaardig.

Verder bleef u uitermate vaag aangaande het overlijden van uw vriend. U kon niet precies aangeven wanneer hij zichzelf van het leven beroofde en wist niet of uw vriend zich al dan niet in de kazerne in Mongo van het leven beroofde. Voorts wist u niet wanneer of waar hij werd begraven (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Evenmin wist u of er een onderzoek is gebeurd na zijn overlijden (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Aangaande uw verklaring als zouden zaken voor u verzwegen zijn geweest, dient te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u over zijn overlijden, de begrafenis of het feit of er al dan niet een onderzoek werd gevoerd naar zijn overleden, niets zou hebben vernomen. Temeer daar u tot aan uw vertrek in september 2010 in het zelfde peloton dienst bleef doen.

Uit bovenstaande kan worden afgeleid dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen gedurende twee jaar een homoseksuele relatie te hebben gehad met Romario. Hierdoor

dient dan ook aan de door u aangehaalde problemen die u in het Surinaams leger zou hebben gekend nadat jullie relatie bekend raakte worden getwijfeld.

Aangaande de door u aangehaalde problemen in het leger aangaande uw geaardheid, dient bovendien het volgende te worden opgemerkt. U haalde aan dat uw collega's u sinds begin 2010 anders bekeken en u negeerden. Alsook zou uw autoriteit enkele keren door onbekenden zijn kapotgeslagen (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). U haalde voor het CGVS aan dat u er nooit aan dacht om uw land te ontvluchten en voor uw vertrek uit Paramaribo in september 2010 geen enkele intentie had om na uw missie in Nederland te blijven. Pas toen uw delegatieleider u na aankomst in Nederland waarschuwde dat u gevaar liep bij terugkeer zou u beginnen nadenken zijn en zou u alles beginnen realiseren zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8 en p.15 en p.23). Bovenstaande doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees en de ernst van de door u aangehaalde problemen in Suriname. In dit verband dient overigens te worden opgemerkt dat u zelfs na het gesprek met uw delegatieleider nog ongeveer twee jaar heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen. Bovenstaande brengt de geloofwaardigheid van uw vrees verder in het gedrang.

In het kader van uw asielrelaas haalde u verder aan dat u niet naar Suriname kan terugkeren omdat u directe bevelen van uw oversten heeft genegeerd en u onregelmatigheden binnen het leger aantoonde en deze problemen u bij terugkeer zullen blijven achtervolgen (zie gehoorverslag CGVS, p.10 en p.12). Dient te worden opgemerkt dat u geen concrete elementen of feiten aanhaalde waaruit blijkt dat u hierdoor bij een eventuele terugkeer naar uw land zou zijn gevisieerd. Behalve het feit dat u na het negeren van een bevel in 2009 drie keer een disciplinaire sanctie kreeg en toen voor enkele dagen de kazerne niet mocht verlaten, haalde u hierdoor geen andere problemen aan. Bovendien werd u in september 2009 met een delegatie van het Surinaams leger mee op missie gestuurd naar Nederland. Bovenvermelde valt allerm minst te rijmen met uw verklaringen als zou u door de legerleiding gevisieerd zijn geweest. Uw verklaring als zou u nooit bevorderd zijn omdat u uw mond niet hield en wanpraktijken aantoonde, baseert u enkel op vermoedens en veronderstellingen die u op geen enkel ogenblik kon hardmaken (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11).

Bovendien kunnen serieuze bedenkingen worden gemaakt aangaande uw verklaringen over het feit dat u onregelmatigheden bij uw oversten zou hebben aangekaart en hierover rapporten zou hebben geschreven. Toen u tijdens het interview voor het CGVS werd gevraagd enkele concrete voorbeelden te omschrijven van de onregelmatigheden die u ooit heeft aangekaart, slaagde u er niet in om een voorbeeld te geven (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Dit is hoogst merkwaardig. Ook over het onderzoek dat u gedurende anderhalve week zou hebben verricht na de vrijlating van een Braziliaanse schutter en de nota die u hierover zou hebben geschreven, bleef u uitermate vaag. U sprak met arbeiders, zo beweert u, maar kon zich geen enkele naam van een van uw gesprekspartner herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U haalde aan dat er kopstukken van justitie betrokken waren bij de vrijlating van de schutter, maar kon hiervan geen voorbeelden geven. Ook over de nota die u over uw onderzoek zou hebben opgesteld en welke u aan de twee collega's voorlegde waarmee u de missie had uitgevoerd, bleef u vaag. Gevraagd wat in het rapport stond, zei u dat er dingen instonden over uw onderzoek. Over desbetreffend onderzoek kon u echter niets meer vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). Dergelijk vaagheden doen het CGVS twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen.

Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor strafvervolging omwille van desertie dient tot slot te worden opgemerkt dat vooreerst deze geloofwaardigheid hiervan wordt aangetast door bovenstaande opmerkingen, die uw algemene geloofwaardigheid reeds danig aantast. Dat u zich verder niet informeerde of u hiervoor thans al dan niet wordt vervolgd, is bovendien in dit verband een belangrijke vaststelling. Bovendien haalde u geen elementen aan waaruit blijkt dat u een disproportionele straf dient te moeten vrez.

Bovenstaande opmerkingen doen het CGVS besluiten dat u zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming dient te worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten tenslotte tonen uw identiteit aan, het feit dat verschillende familieleden, uw vriendin en twee van uw kinderen in Nederland wonen en de Nederlandse nationaliteit bezitten, u in Nederland verbleef en in september 2010 voor een militair taptoe naar Nederland kwam, dewelke hier niet ter discussie staan. De stukken betreffen: uw paspoort, uw geboortakte, uw nationaliteitsbewijs, een bewijs van een inschrijving in het bevolkingsregister, een geboortattest van uw dochter, kopies van het Nederlands paspoort van uw zus en uw moeder, kopies van het paspoort van uw vriendin Samantha, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een

kopie van het paspoort van uw schoonmoeder, uittreksels uit de administratie persoonsgegevens van uw schoonmoeder, uw partner, uw moeder en uw zus, uw Surinaams reisbewijs, een kopie van het paspoort van uw zoon en een vliegtuigticket naar Nederland in september 2010.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert geen specifieke middelen aan, maar houdt voor dat van hem de status van vluchteling dient te worden erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op zijn biseksualiteit, op de problemen die hij ondervond in het leger omwille van zijn gedrag en geaardheid en op een vrees voor strafvervolging omwille van desertie. Verzoeker zou in het leger zijn betrappt terwijl hij homoseksuele betrekkingen had met R. die kort daarna zelfmoord zou hebben gepleegd, waarna hij werd genegeerd door de collega's militairen en de ramen van zijn auto werden vernield. Tevens zou verzoeker verschillende disciplinaire sancties hebben gekregen voor het negeren van een bevel. Tijdens een missie in Nederland in september 2010 zou de delegatieleider verzoeker hebben meegedeeld dat een terugkeer naar Suriname voor hem de dood zou betekenen, gegeven verzoekers gedrag in het leger en zijn geaardheid.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.3. De Raad treedt vooreerst verzoeker bij waar deze in zijn verzoekschrift aangeeft dat de bestreden beslissing op een bepaald punt verkeerdelijk stelt dat hij in september 2009 Suriname zou hebben verlaten, terwijl dit september 2010 is. De Raad stelt vast dat dit een loutere materiële vergissing betreft die in het feitenrelaas van de bestreden beslissing wel correct is opgenomen. Voorts kan niet worden

ingezien en blijft verzoeker tevens in gebreke aan te geven, hoe deze materiële vergissing de bestreden beslissing in een ander daglicht kan plaatsen.

3.4. Verzoeker heeft niet onmiddellijk bescherming gezocht na het vernemen dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Dit haalt de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven onderuit nu van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te verkrijgen. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker reeds sinds 26 september 2010 in Europa (Nederland) verblijft en kort daarna door de delegatieleider werd ingelicht over het feit dat zijn leven in gevaar zou zijn, maar pas asiel aanvraag op 27 september 2012 en dan niet in Nederland maar in België. Hieruit kan alleszins blijken dat verzoeker internationale bescherming niet (dringend) nodig achtte, wat de door hem ingeroepen ernst van de vervolging in zeer sterke mate relativeert.

3.5. Uit het gehoor op het CGVS en uit het verzoekschrift, kan blijken dat verzoeker een relaas naar voor schuift dat hij niet kan toelichten. Vooreerst kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers voorgehouden twee jaar durende homoseksuele relatie met R. aangezien hij enerzijds bijzonder weinig kon vertellen over R. in het algemeen en anderzijds ook over het overlijden van R. uitermate vaag bleef. Zo wist verzoeker de namen niet van de ouders van R., of R. broers of zussen heeft, waar R.'s ouders werkzaam waren, wie R.'s vrienden waren toen verzoeker hem ontmoette, waar hij woonde en of R. toen ze samen waren al dan niet ook een relatie had met een vrouw (zie gehoor CGVS, p.18). De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing dan ook correct aan dat, na een ongeveer twee jaar durende relatie met een persoon met wie volgens zijn zeggen verzoeker veel heeft gepraat (zie gehoor CGVS p.22), kan verwacht worden dat deze een minimum aan informatie over deze vriend kan vertellen, quod non in casu. Hierbij voegt zich het feit dat verzoeker evenmin kon aangeven wanneer of waar R. zichzelf van het leven beroofde, noch wanneer of waar hij werd begraven (zie gehoor CGVS, p.17). Evenmin wist verzoeker of er een onderzoek was gebeurd na het overlijden van R. (zie gehoor CGVS, p.22). Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift bij zijn oorspronkelijke verdediging dat hij met R. nooit over familie en vrienden sprak, maar enkel *“over hun en over de seks en de spanning die dit teweegbracht over hoe hun eerste keer zou zijn”* en dat hij geen informatie aangaande R.'s overlijden kreeg van het leger waardoor al zijn vragen onbeantwoord bleven. Aan een dergelijk verweer hecht de Raad geen geloof.

3.6. De Raad voegt hier aan toe dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn homoseksuele betrekkingen met R. problemen zou hebben ondervonden in het leger - quod non in casu, om te oordelen of discriminatie op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekent, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Een discriminerende bejegening houdt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker toont niet aan dat dit, wat hem betreft, het geval is. Zo verklaarde verzoeker enkel dat zijn collega's hem sinds begin 2010 anders bekeken en hem negeerden en dat zijn autoriteit enkele keren door onbekenden zou zijn kapotgeslagen (zie gehoor CGVS, p.12 en 21: *“Ik werd vies behandeld. Ik werd als hoopje stront gezien”* en *“Ik kwam ergens staan, en dan liepen mensen gewoon verder”*). Bovendien toont de vaststelling dat verzoeker toch op zending naar Nederland kon aan dat hij niet gehinderd werd in zijn carrière. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn delegatieleider hem na aankomst in Nederland wel zou hebben bedreigd *“Je bent een dode man, maar je weet het nog niet”*, hiermee doelend op het feit dat verzoeker biseksueel zou zijn en conform de regels zou werken wat niet werd geapprecieerd (zie gehoor CGVS p.11-12). Verder verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat homoseksualiteit niet strafbaar is in zijn land van herkomst en dat burgers die biseksueel of homoseksueel zijn geen problemen hebben, maar *“wel af en toe discriminatie”* ondervinden (zie gehoor CGVS p.14-15). In geen geval kan uit wat voorafgaat worden afgeleid dat de door verzoeker aangehaalde feiten dermate systematisch en ingrijpend zijn dat zijn fundamentele mensenrechten zouden worden aangetast en zijn leven in het land van herkomst ondraaglijk zou worden.

3.7. Tenslotte merkt de Raad nog op dat evenmin verzoekers vrees voor zijn oversten in het leger omwille van het negeren van directe bevelen en het aanklaarten van onregelmatigheden, noch zijn vrees voor strafvervolging omwille van desertie aannemelijk zijn. Zo merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker geen concrete elementen of feiten aanhaalde waaruit

blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land zou worden geviseerd door zijn oversten. Tevens slaagde verzoeker er niet in voorbeelden te omschrijven van de onregelmatigheden die hij ooit zou hebben aangekaart (zie gehoor CGVS, p.12). Waar verzoeker, wat betreft het onderzoek dat hij gedurende anderhalve week zou hebben verricht na de vrijlating van een Braziliaanse schutter, in zijn verzoekschrift aangeeft dat het onderzoek al dateert van 2009 en *“Men toch moeilijk van verzoeker [kan] verwachten dat hij zich nog namen van gesprekspartners kan herinneren, waar hij meer dan 3 jaar geleden, kort mee gesproken heeft”*, antwoordt de Raad dat het tijdsverloop geenszins een excuus vormt voor het geheel van de door verzoeker afgelegde vage verklaringen (zie gehoor CGVS p.12-13: Vraag: *“Rapport dat u aan twee collega’s gaf waar nu?”* Antwoord: *“Is gescheurd”* Vraag: *“Wat stond daar precies in?”* Antwoord: *“Gewoon over onderzoek”* Vraag: *“Hoeveel pagina’s?”* Antwoord: *“Ik weet het niet, gewoon kort en krachtig. Namen weet ik niet”* Vraag: *“Hoge pieten?”* Antwoord: *“Ik weet het niet”* Vraag: *“Nog iets meer dat u daarover kan vertellen?”* Antwoord: *“Ik weet het niet”*). Verzoekers opwerping in zijn verzoekschrift dat hij *“nooit verklaard [heeft] dat hij een nota had opgesteld over het onderzoek”*, strijdt met zijn eerder afgelegde verklaringen op het CGVS. Hij verklaarde er immers uitdrukkelijk dat dit rapport werd gescheurd (zie gehoor CGVS p.13). De Raad besluit dat door bovenstaande elementen die afbreuk doen aan verzoekers algehele geloofwaardigheid, tevens geen geloof kan worden gehecht aan zijn aangehaalde vrees voor strafvervolging omwille van desertie.

3.8. Voorts onderneemt verzoeker in het verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Waar verzoeker stelt dat veel van de aan hem gestelde vragen niet eenduidig alsook dubbelzinnig bleken te zijn, beperkt verzoeker zich tot het opwerpen van een boude bewering zonder deze te staven aan de hand van concrete voorbeelden. Noch verzoeker, noch zijn raadsman maakten ten tijde van het gehoor daarenboven enige opmerking in dit verband waardoor dit verwijt theoretisch blijft. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asieltrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.9. De door verzoeker neerlegde documenten kunnen zijn voorgehouden problemen evenmin adstrueren aangezien deze enkel elementen aantonen die geenszins door de commissaris-generaal in twijfel werden getrokken: verzoekers identiteit, het feit dat verschillende familieleden, verzoekers vriendin en twee van zijn kinderen in Nederland wonen en de Nederlandse nationaliteit bezitten, dat verzoeker in Nederland verbleef en in september 2010 voor een militair taptoe naar Nederland kwam.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van het asieltrelaas maakt verzoeker dan ook evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK